

guir per a tothom la permanència quasi gratuïta a la *Mutual Mèdica*.

I encara que alguns d'ells, com el *concert amb els preparadors d'específics i propietaris d'aigües mine-ro-medicinals* hagi sigut fallat per l'Assemblea General en primera instància i refusat, permeteu-me quatre paraules per si un dia plagiant històriques actituds s'acordés la revisió d'aquest procés que, amb tots els respectes i tot acatant el fallo, opino fou acordat sots l'imperi d'un excessiu pundonor i una enganyosa suspicàcia, basats sols en equívocues apariències.

Perquè tal com el proposava el Dr. Pla i Armengol, entenc que ningú per prima que tingui la pell, ni per acostumat que estigui a pesar els seus actes amb les més fines balancetes, no hauria jamai d'avergonyar-se de cooperar a la viabilitat d'un arbitri a totes llums confessable, per ésser evidentment *moral, lícit i just*.

Perquè el predit *concert* no seria mai una nova combina que obligués al metge a receptar *al bon tum-tum* capses i més capses, ampolles i més ampolles, pots i més pots, amb vistes sols al cobrament de primes prèviament i mútuament convingudes *de tapadillo*, sinó una mena de suplementària contribució, voluntària sempre i a plena llum estipulada, que pagarien els industrials que explotessin l'elaboració dels específics, sense prejudicar el negoci que poguessin fer. El metge no hipotecaria la seva llibertat obligant-se a prescriure un determinat preparat, sinó que quedaria sempre lliure de receptar d'entre els concertats, el que controlades ses propietats curatives, mereixés ses preferències per sa útil composició, perfecta elaboració i atendible economia.

Fóra, en una paraula, més que un arbitri fonamentat en el guany que obtinguessin aquells industrials, un cànon de permissió comercial. I això podria tiillar-se mai d'immoral?

Cal també remarcar que el lucre no seria particular de cadascú, sinó que ingressaria a la caixa de la *Mutual Mèdica*, fomentant aquesta jamai prou alabada i altruïsta obra de germanor, instaurada pel SINDICAT a benefici dels companys caiguts en les penoses lluites per la vida, sigui qui sigui, i tal volta a favor dels que més *farrucos* es mostren combatent el *concert*. I per aquest motiu, no seria perfectament lícit i digne?

I com que tampoc l'arbitri seria càrrega que gravés el públic, encara que es concertés sense la base prohibitiva d'augmentar el preu de l'específic, perquè entenc que del marge de benefici que aquest deixa, podria l'industrial destinar-ne una petita part a la *Mutual*, sense necessitat d'alterar les condicions de venda. Essent així, podria mai l'arbitri merèixer les censures de ningú?

Cert que potser de moment no fóra del tot agradós al negociant veure reduït els seus emolumentis; però encara que a reganyadents, desapareguda l'ofuscació i i retornada la calma al seu esperit, li seria forçós reconèixer la justesa de les nostres pretensions.

Perquè el metge, al prescriure l'específic, és qui tàcticament l'acredita, no amb la grotesca propaganda de

molts apallassats arrenca-caixals de placeta, ni amb la interessada i efímera de l'anunci del periòdic, sinó amb la valuosa i constant d'avaluar amb sa firma de pèrit conscient, l'eficàcia curativa del mateix. Quina altra cosa no significa, el mer fet de receptar-lo!

Ell és també qui, tot perseguint amb els predits remeis la curació del malalt, enriqueix a uns capitalistes que sols es recorden d'ell, quan per a augmentar la venda dels seus productes, el molesten amb la visita d'agents, i amb profusos prospectes i vastes literatures que, remeses per correus i a voltes dins sobre tancat, l'obliguen moltes vegades a perjudicar-se dels cinc o deu cèntims pagats al carter.

I lo sensible és que amb nostre procedir anul·lem involuntàriament l'apotecari com a tal, convertint-lo en vulgar botiguer revenedor, a l'ensem que inconscientment ens anul·lem a nosaltres mateixos com a metges, ja que al substituir les fórmules *magistral*s per les receptes d'aquells *compostos oficinal*s amb antelació preparats, abdiquem d'exercitar la nostra qualitat de terapeutes, la més excelsa de la medicina; aquella que essent síntesi i compendi dels coneixements adquirits en totes les rames del saber mèdic, és la que valora la cultura del metge en la ciència de curar.

Demés, el metge, receptant específics, es converteix en contrari de si mateix i tantament i estoica es perjudica veient minvat el seu treball i mermats els seus ingressos, perquè ensenya al client a prescindir dels seus serveis, suggerint-li indirectament la idea que pot curar-se per si sol els mals, recorrent a les múltiples panacees que brinden les quartes planes dels periòdics.

Quí, doncs, per totes aquestes raons negarà que sigui just l'arbitri proposat?

Demostrada la moralitat, licitud i justícia de l'arbitri, urgeix aprofitar aquest recurs extraordinari com a nou element de renda, en quan un previsor entusiasme i una rígida disciplina, podrien convertir-lo en altre inagotable manantial rentífic i vivificador *riu d'or* que, sens extrepar la nota, podem lliar en un mínim d'un *milió de pessetes* anyals, tenint en compte la grossa avalança d'especialitats farmacèutiques que inunden el mercat català. Un total de 15.000, sumades unes 8.666 nacionals a altres 4.334 estrangeres, segons dades aproximades proporcionades per una de les cases barcelonines que més detallen.

I voluntàriament obligat a parlar de l'exacció del tribut, i per a mantenir la concordància amb el meu criteri ja sustentat, refuso el cobrament per mitjà de segells representatius sempre d'un tant per cent de negoci, perquè entenc que devem fer omissió de les ganàncies obtingudes pels al·ludits industrials i també en evitació de convertir-nos, un dia, en esbirros investigadors del compliment d'allò convingut contractualment.

Soc, pel contrari, partidari d'establir un *concert*, no arbitràriament i de capritxo, sinó regulat per una base fixa i immutable que bé podria ésser l'establiment d'un tipus mig d'impost per a cada específic, o